

16 Ιουνίου, 1989

[Α. ΛΟΪΖΟΥ, Π., ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ, ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ,
ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ,
ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ/στές]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΧΑΡΗΣ ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ,

Εφεσείων - αιτητής,

v.

ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΚΥΠΡΟΥ,

Εφεσιβλήτων - καθ' ων η έφεση.

(Αναθεωρητική Έφεση Αρ. 801)

-
- 5 Κεντρική Τράπεζα — Πειθαρχική διαδικασία καθ' υπαλλήλων — Οι Περί
Υπαλλήλων της Κεντρικής Τραπέζης της Κύπρου (Όροι Υπηρεσίας)
Κανονισμοί, 1983 — Εξέταση μαρτύρων από Κατηγορούμενο —
Κανονισμοί, 39(2), (3) και 43 — Το δικαίωμα εξέτασως μαρτύρων (Καν.
43) ισχύει κατά τη διαδικασία ενώπιον του Συμβουλίου (Καν. 39(3))
αλλ' όχι και κατά τη διαδικασία ενώπιον της Ερευνητικής Επιτροπής,
που ενεργεί σύμφωνα με τον Κανονισμό 39(2).
- 10 Φυσική δικαιοσύνη — Ακυρωτική πειθαρχικής καταδίκης, επειδή οι σχετι-
κοί κανονισμοί δεν είχαν δημοσιευθή στην Επίσημη Εφημερίδα —
Επανάληψη της διαδικασίας μετά την δημοσίευση των διορισμών των
ιδίων ατόμων, ως μελών της Ερευνητικής Επιτροπής — Κατά πόσο
τούτο συνιστά παράβαση των Κανόνων της Φυσικής Δικαιοσύνης —
15 Αρνητική η απάντηση στο ερώτημα.
- 20 Πειθαρχικά αδικήματα — Η διαφορά τους από Ποινικά αδικήματα —
Σχετικά με τα πειθαρχικά αδικήματα δεν ισχύει η Συνταγματικά
κατοχυρωμένη για τα ποινικά αδικήματα αρχή *nullum delictum sine*
lege.
- Πειθαρχικά Αδικήματα — Ποινή — Ο ακυρωτικός έλεγχος δεν επεκτείνε-

ται στην αυστηρότητά της.

Κεντρική Τράπεζα — Πειθαρχική διαδικασία καθ' υπαλλήλων — Οι Περί Υπαλλήλων της Κεντρικής Τραπέζης της Κύπρου (Όροι Υπηρεσίας) Κανονισμοί, 1983 — Κατά πόσο αντίκεινται στο Σύνταγμα, επειδή ο νόμος, που εξουσιοδότησε την θέσπισή τους και βάσει του οποίου θεσπίστηκαν (Άρθρο 2 του Περί Κεντρικής Τραπέζης της Κύπρου (Τροποποιητικού) Νόμου, 1979 (10/79), ανέθεσε αρμοδιότητα θεσπίσεώς των στον Υπουργό (Άρθρο 58 του Συντάγματος) και όχι στο Υπουργικό Συμβούλιο σύμφωνα με το Άρθρο 54 του Συντάγματος — Αρνητική η απάντηση στο ερώτημα. 5 10

Συνταγματικό Δίκαιο — Θέσπιση δευτερογενούς νομοθεσίας — Σύνταγμα Άρθρα 54, 58, 61 — Κατά πόσο νόμος, που αναθέτει σε Υπουργό, και όχι στο Υπουργικό Συμβούλιο, την θέσπιση Κανονισμών είναι αντισυνταγματικός — Αρνητική η απάντηση στο ερώτημα. 15

Ο Εφεσείων απουσίαζε επί μακρόν χρόνον από την Υπηρεσία του στην Κεντρική Τράπεζα. Ως αποτέλεσμα διετάχθη έρευνα για τυχόν διάπραξη πειθαρχικού παραπτώματος. Μετά την υποβολήν της εκθέσεως της Ερευνητικής Επιτροπής, το Πειθαρχικό Συμβούλιο, αφού ήκουσε την υπόθεση, κατέδικασε τον εφεσείοντα και του επέβαλε την ποινή της απολύσεως. 20

Το Ανώτατο Δικαστήριο ακύρωσε την απόφαση, γιατί οι σχετικοί Κανονισμοί της Κεντρικής Τράπεζας δεν είχαν δημοσιευθή στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας. 25

Μετά την δημοσίευσή των διορίσθησαν εκ νέου τα ίδια άτομα, ως μέλη της Ερευνητικής Επιτροπής. Κατά την υπ' αυτής έρευνα δεν δόθηκε στον Εφεσείοντα δυνατότητα υποβολής ερωτήσεων σε μάρτυρες. 30

Μετά την υποβολήν της Εκθέσεως της Ερευνητικής Επιτροπής, ο Διοικητής σε Συμβούλιο με την Επιτροπή Προσωπικού, εξεδίκασε την υπόθεση. 35

Ο Εφεσείων ευρέθη ένοχος και του επεβλήθη η ποινή της απολύσεως. Ως αποτέλεσμα καταχώρησε Αίτηση Ακυρώσεως, η οποία όμως, απερρίφθη. Εξ' ου και η παρούσα έφεση. 40

Τα θέματα, που συζητήθηκαν κατ' έφεση, προκύπτουν ευκρινώς από τα πιο πάνω περιληπτικά σημειώματα. Οι νομικές Αρχές τις οποίες το

Ανώτατο Δικαστήριο εφάρμοσε, απορρίπτοντας την έφεση φαίνονται στα εν λόγω περιληπτικά σημειώματα.

5 Κατωτέρω παρατίθεται σε πιο εκτεταμένη περιλήψη η νομική αιτιολογία, που το Δικαστήριο έδωσε, απορρίπτοντας την εισήγηση περί αντισυνταγματικότητας των Κανονισμών.

10 Απορρίπτοντας την εισήγηση αυτήν το Ανώτατο Δικαστήριο αποφάσισε:

15 Α) Είναι νομικά παραδεκτό και νομολογιακά θεμελιωμένο πως το Νομοθετικό Σώμα μπορεί να εξουσιοδοτεί ... άλλα όργανα της Πολιτείας να εκδίδουν κανονιστικά και εκτελεστικά διατάγματα για την εφαρμογή των νόμων που ψηφίζει το ίδιο - Delegated Legislation - Αυτό αναφέρεται με σαφήνεια στην υπόθεση *Αστινομία ν. Χόνδρου κ.α.* Α.Α.Σ.Δ. (1962) Τόμος 3, σελ. 82 όπου στη σελίδα 85 αναφέρονται τα εξής:

20 Β) Το άρθρο 54(ζ) του Συντάγματος δίδει μεν την εξουσία στο Υπουργικό Συμβούλιο για την έκδοση κανονιστικών και εκτελεστικών διαταγμάτων, αλλά το άρθρο αυτό δεν περιορίζει καθόλου της γενική εξουσία της Βουλής των Αντιπροσώπων όπως προβλέπεται στο άρθρο 61 του Συντάγματος να ασκεί δηλαδή νομοθετική εξουσία "εν παντί θέματι, εξαιρέσει των θεμάτων εκείνων, άτινα ρητώς υπάγονται κατά το Σύνταγμα εις τας Κοινοτικές Συνελεύσεις".

25 Γ) Η εντύπωσή μας είναι πως η παράγραφος (ζ) του άρθρου 54, εφαρμόζεται στις περιπτώσεις όπου ένας νόμος εξουσιοδοτεί μεν την έκδοση κανονιστικών και εκτελεστικών διαταγμάτων, αλλά δεν αναφέρεται σ' αυτόν το όργανο που θα τα εκδώσει. Το Υπουργικό Συμβούλιο έχει τότε την εξουσία εκδόσεως, τους, βάσει του προαναφερθέντος άρθρου.

30 Δ) Η εξουσία της ίδιας της Βουλής των Αντιπροσώπων παραμένει ανέπαφη γιατί έχει τον απόλυτο έλεγχο πάνω στα νομοθετημένα που θεσπίζει. Μπορεί δηλαδή ανά πάσα στιγμή και όποτε το κρίνει αναγκαίο να τροποποιήσει ή ακυρώσει τη διάταξη που αφορά στην κατ' εξουσιοδότηση νομοθεσία.

40 Ε) Το επίδικο άρθρο του Νόμου εξουσιοδοτεί το Συμβούλιο της Τράπεζας, με τη σύσταση του Διοικητή και την έγκριση του

Υπουργού να εκδίδει κανονισμούς που να διέπουν την εσωτερική οργάνωση της Τράπεζας, τους όρους υπηρεσίας των αξιωματούχων και υπαλλήλων της, να ρυθμίζει τις εξουσίες και καθήκοντά τους και την άσκηση πάνω σε αυτούς πειθαρχικού ελέγχου. Η εξουσιοδότηση αυτή αρύεται όχι μόνο από το άρθρο 61 του Συντάγματος αλλά συνάδει και με το άρθρο 119, παράγραφοι 2, 3 και 4. 5

ΣΤ) "Η τράπεζα αυτή δεν υπάγεται εις οιονδήποτε υπουργείον" (Άρθρο 118, 2 που απαντάται στην παραπάνω διάταξη εννοείται η οργανική και διοικητική υπαγωγή. Η αντικατάσταση δε στο επίδικο άρθρο του "Υπουργικού Συμβουλίου" με τον "Υπουργό", εκτός του ότι μπορούσε να γίνει από τη Βουλή των Αντιπροσώπων βάσει των όσων αναφέρονται πιο πάνω, βρίσκεται και σε συμφωνία με την παράγραφο 4 του Άρθρου 119. 10 15

Η Έφεση απορρίπτεται. Ουδεμία διαταγή για έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις: 20

Θεοδωρίδης ν. Κεντρικής Τράπεζας της Κύπρου (1985) 3 Α.Α.Δ. 721,

Γεωργιάδης ν. Δημοκρατίας (1969) 3 Α.Α.Δ. 496,

Δημοκρατία ν. Μόζορα (1970) Α.Α.Δ. 210,

Δημοκρατία ν. Γεωργιάδη (1972) 3 Α.Α.Δ. 594,

Αστυνομία ν. Χόνδρου κ.α Α.Α.Σ.Δ. (1962), 3ος τόμος σελ. 82, 30

Πρόεδρος της Δημοκρατίας ν. Βουλής των Αντιπροσώπων (1986) 3 Α.Α.Δ. 1168,

Cobb & Co. Ltd and Others v. Kropp [1966] 2 All E.R. 913. 35

Έφεση.

Έφεση εναντίον της απόφασης Δικαστού του Ανωτάτου Δικαστηρίου (Κούρση, Δ.) που δόθηκε στις 16 Μαρτίου, 1988 (Προσφυγή Αφ. 565/86) (1988) 3 Α.Α.Δ. 537 με την οποία απέρριψε την προσφυγή του εφεσεύοντα εναντίον της απόφασης του 40

Διοικητή της Κεντρικής Τράπεζας να τερματίσει τις υπηρεσίες του.

5 Α. Παντελίδης, για τον Εφεσείοντα.

Μ. Τριανταφυλλίδης, Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας με Λ. Κουρσουμπά (κα), Δικηγόρο της Δημοκρατίας Β', για τους Εφεσίβλητους.

10 Α. ΛΟΪΖΟΥ, Π.: Η απόφαση του Δικαστηρίου θα εκδοθεί από τον κ. Χρ. Αρτέμιδη.

15 ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ.: Ο εφεσείων - αιτητής εφεσιβάλλει την απόφαση δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου που εκδόθηκε στην άσκηση της πρωτόδικης δικαιοδοσίας του, και με την οποία απέρριψε την προσφυγή του που στρεφόταν εναντίον της απόφασης του Διοικητή που ελήφθη σε συμβούλιο με την Επιτροπή Προσωπικού της καθ'ης η αίτηση, Κεντρικής Τράπεζας, της Κύπρου με την οποία τερματίστηκαν οι υπηρεσίες του σ'αυτή.

25 Ο δικηγόρος του εφεσείοντα ήγειρε ενώπιόν μας, τα ίδια ακριβώς νομικά ζητήματα που πρόβαλε στον εκδικάσαντα δικαστή, ο οποίος και τα απέρριψε σε μια μακροσκελή και εμπειριστατωμένη απόφαση. Εκείνο που ζητείται ουσιαστικά από την Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου είναι να εκφράσει διαφορετική άποψη πάνω στα ίδια νομικά ζητήματα από αυτή που υιοθέτησε το πρωτόδικο Δικαστήριο. Λέγοντας τα πιο πάνω δεν εννοούμε πως ο εφεσείων δεν είχε τέτοιο δικαίωμα, αντίθετα δικαιούται στη γνώμη του Δικαστηρίου αυτού. Ως συνέπεια όμως αυτού του γεγονότος, στη σύνταξη της παρούσας απόφασης αποτέλεσε βοήθημα η μελετημένη απόφαση του πρωτόδικου δικαστή από την οποία θα υιοθετήσουμε πολύ υλικό, αρχίζοντας πρώτα από τα γεγονότα.

35 Ο εφεσείων ήταν υπάλληλος της καθ'ης η αίτηση που στα επόμενα θα ονομάζεται η "Κεντρική Τράπεζα", από το 1969. Αρχικά ήταν Γραφείας και από το Μάιο 1976 Βοηθός Ταμίας. Στις 28.7.77 ο Διοικητής της Κεντρικής Τράπεζας διόρισε Ερευνητική Επιτροπή, βάσει του Κανονισμού 39 των περί της Κεντρικής Τράπεζης της Κύπρου Υπαλλήλων (Όροι Υπηρεσίας) Κανονισμών του 1964, όπως ίσχυαν τότε, για να

ερευνήσει εναντίον του εφεσείοντος καταγγελίες για αμέλεια καθήκοντος, παράβαση των νομισματικών Κανονισμών και αδικαιολόγητη απουσία από το καθήκον από 6.6.77. Τον Απρίλη 1979 η Ερευνητική Επιτροπή παρέδωσε στο Διοικητή της Τράπεζας την έκθεσή της, ο οποίος μαζί με την Επιτροπή Προσωπικού ακολούθησαν τη διαδικασία πειθαρχικής δίωξης και βρήκαν ένοχο τον εφεσείοντα στις κατηγορίες που είχαν προσαφθεί εναντίον του. Αναφορικά δε με την κατηγορία της αδικαιολόγητης απουσίας από το καθήκον, επεβλήθη στον εφεσείοντα η ποινή της απόλυσης με ισχύ από 5.6.79.

Ο εφεσείων πρόσβαλε την απόφαση αυτή με την προσφυγή αριθ. 277/79. Το Δικαστήριο ακύρωσε την επίδικη απόφαση γιατί βρήκε πως οι πιο πάνω αναφερόμενοι Κανονισμοί, βάσει των οποίων είχε προχωρήσει η πειθαρχική διαδικασία εναντίον του εφεσείοντος, δεν είχαν δημοσιευθεί στην Επίσημη Εφημερίδα και επομένως δεν είχαν οποιαδήποτε νομική ισχύ: *Θεοδωρίδης ν. Κεντρικής Τράπεζας της Κύπρου* (1985) 3 Α.Α.Δ. 721.

Εντούτοις, και πριν από την έκδοση της δικαστικής αυτής απόφασης δημοσιεύτηκαν οι περί Υπαλλήλων της Κεντρικής Τραπέζης της Κύπρου (Όροι Υπηρεσίας) Κανονισμοί του 1983. (Επίσημη Εφημερίδα της 5.8.83 παράρτημα 3 αριθ. 189). Μετά την ακυρωτική απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου, ο Διοικητής της Τράπεζας, σε συμβούλιο με την Επιτροπή Προσωπικού, επανεξέτασαν την υπόθεση του εφεσείοντος υπό το φως των ευρημάτων του Δικαστηρίου και τον έθεσε σε διαθεσιμότητα, όπως προβλέπεται στον Κανονισμό 42, από 12.3.85. Αυτό έγινε για να εξετασθεί εις βάρος του εφεσείοντος κατηγορία για συνεχή αδικαιολόγητη απουσία από το καθήκον από 6.6.77. Διορίστηκε πάλι Ερευνητική Επιτροπή, βάσει των προνοιών του Κανονισμού 39(2) των Κανονισμών του 1983, για να εξετάσει την κατηγορία αυτή εναντίον του εφεσείοντος. Η Επιτροπή ήταν τριμελής και καταρτίστηκε όπως προβλέπεται στον ίδιο Κανονισμό. Η Επιτροπή αυτή μετά που είχε αριθμό συνεδριάσεων παρέδωσε την έκθεσή της με τη μαρτυρία και τα ευρήματα στον Διοικητή της Τράπεζας ο οποίος, ενεργώντας σε Συμβούλιο με την Επιτροπή Προσωπικού, όπως προβλέπει ο Κανονισμός 39(3), απέστειλε στον εφεσείοντα την έκθεση της Ερευνητικής Επιτροπής με τα πρακτικά της μαρτυρίας που δόθηκε ενώπιόν της καλώντας τον να απαντήσει στην

κατηγορία για αδικαιολόγητη απουσία από το καθήκον από 6.6.77.

5 Ο εφεσείων αντιπροσωπεύτηκε με δικηγόρο, κατέθεσε ο ίδιος ενώπιον της Επιτροπής η οποία σε σειρά συνεδριάσεων άκουσε και μάρτυρες. Η Επιτροπή άκουσε επίσης το δικηγόρο του εφεσεϊόντος που αγόρευσε ενώπιόν της τόσο πάνω στα γεγονότα της υπόθεσης όσο και στα νομικά ζητήματα που ήγειρε. Η Επιτροπή βρήκε ένοχο τον εφεσεϊόντα και συμβούλευσε 10 τον Διοικητή να επιβάλει σε αυτόν την ποινή της απόλυσης. Ο Διοικητής στη συνέχεια γνωστοποίησε τα πορίσματα της Επιτροπής στον εφεσεϊόντα και τον κάλεσε να πει οτιδήποτε ήθελε αναφορικά με το ζήτημα της ποινής. Ο δικηγόρος του παρέθεσε πράγματι όλα τα στοιχεία, τα οποία θεώρησε σχετικά 15 πάνω στο ζήτημα της επιμέτρησης της ποινής, και ο Διοικητής στις 5.9.86 γνωστοποίησε σ' αυτόν την απόφασή του, να επιβάλει δηλαδή στον εφεσεϊόντα την ποινή της απόλυσης.

20 Στο εφετήριο, αναφέρονται οκτώ λόγοι εφέσεως, κατά τη διάρκεια όμως της ακρόασης, ο κ. Παντελίδης περιόρισε τους λόγους σε επτά. Ο πρωτόδικος δικαστής συνόψισε και περιέλαβε όλα τα νομικά ζητήματα που ήγέρθησαν ενώπιόν του σε τρία. Νομίζουμε πως μπορούμε να τα παραθέσουμε κατά τον 25 ίδιο τρόπο.

- (α) Οι περί Κεντρικής Τράπεζας Κανονισμοί του 1983, είναι αντισυνταγματικοί ή άκυροι γιατί δεν έχουν εκδοθεί ή εγκριθεί από το Υπουργικό Συμβούλιο.
- 30 (β) Αν οι Κανονισμοί θεωρηθούν έγκυροι, η διαδικασία που ακολούθησαν τόσο η Ερευνητική Επιτροπή όσο και ο Διοικητής σε Συμβούλιο με την Επιτροπή Προσωπικού, είναι αντίθετη με τις πρόνοιες των Κανονισμών 39-43 και,
- 35 (γ) Η ποινή της απόλυσης επιβλήθηκε στον εφεσεϊόντα καθ' υπέρβαση εξουσίας και επομένως το Δικαστήριο δικαιούτο να επέμβη για να την ακυρώσει.

40 Όταν ο δικηγόρος του εφεσεϊόντος καταπιανόταν με τα πιο πάνω νομικά ζητήματα, ήγειρε παρεμφερώς και ορισμένα άλλα, με τα οποία θα ασχοληθούμε στην πορεία της απόφασης, ως ισχυριζόμενη παράβαση των Κανόνων φυσικής δικαιοσύ-

νης, αναδρομικότητας των Κανονισμών και έλλειψη επαρκούς αιτιολόγησης της επίδικης απόφασης.

Θα ασχοληθούμε με το (α) ως το τελευταίο ζήτημα στην απόφασή μας, για το οποίο και θα αφιερώσουμε το μεγαλύτερο μέρος της λόγω της σπουδαιότητάς του. Η σοβαρότητα του θέματος αυτού, και η ενδιαφέρουσα επιχειρηματολογία του δικηγόρου του εφεσεϊόντος, έφερε ενώπιόν μας τον έντιμο Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας, ο οποίος με την αγόρευση του βοήθησε το Δικαστήριο στην επίλυσή του. 5 10

Αναφορικά με το (β), ο δικηγόρος του εφεσεϊόντος εισηγήθηκε πως ολόκληρη η διαδικασία της πειθαρχικής δίωξής του, βάσει των Κανονισμών 39-43, πάσχει γιατί στο στάδιο της έρευνας απο την Επιτροπή, που αποτελείτο από τρία μέλη, δεν δόθηκε η ευκαιρία στο δικηγόρο του να παραστεί κατά την εξέταση των μαρτύρων για να τους αντεξετάσει. Η εισήγηση του δικηγόρου του εφεσεϊόντος είναι πως αυτό θα έπρεπε να γίνει εφόσον προβλέπεται ρητά στον Κανονισμό 43. Για να γίνει κατανοητό το επιχείρημα θα πρέπει να παραθέσουμε αυτούσιους τους σχετικούς Κανονισμούς 39(2)(3) και 43. 15 20

“39.(2) Οσάκις εγείρεται θέμα λήψεως πειθαρχικών μέτρων εναντίον υπαλλήλου, διεξάγεται έρευνα υπό επιτροπής αποτελουμένης, εκ τριών μελών, εξ ων τα δύο διορίζονται εκ του προσωπικού της Τραπέζης υπό του Διοικητικού, το δε έτερον υποδεικνύεται εκ των μελών του προσωπικού της Τραπέζης υπό της Κλαδικής Επιτροπής της ενδιαφερομένης Συντεχνίας, νοουμένου ότι πάντα τα τοιαύτα μέλη της επιτροπής θα κατέχωσι θέσεις ανωτέρας εις βαθμόν εκείνης του υπαλλήλου καθ’ ου λαμβάνονται πειθαρχικά μέτρα. Η τοιαύτη επιτροπή, συνιστωμένη εν εκάστη περιπτώσει ως ανωτέρω αναφέρεται, υποβάλλει έκθεσιν των πορισμάτων αυτής προς τον Διοικητήν. 25 30 35

(3) Τηρουμένων των διατάξεων του Κανονισμού 43, η έκθεσις της επιτροπής ερεύνης, διοριζομένης δυνάμει της παραγράφου (2) του παρόντος Κανονισμού, ομού μεθ’ οιασδήποτε μαρτυρίας χρησιμοποιουμένης υπέρ ή κατά του ενδιαφερομένου υπαλλήλου, εξετάζεται υπό του Διοικητού εν συμβουλίω μετά της 40

Επιτροπής Προσωπικού και ο Διοικητής, ενεργών συμφώνως προς γνωμοδότησιν της Επιτροπής Προσωπικού, δύναται να επιβάλλει οιαδήποτε εκ των ακολούθων ποινών:

5

- (α) Επίπληξιν
- (β) Διακοπτήν χορηγήσεως προσαυξήσεως
- (γ) Αναβολήν χορηγήσεως προσαυξήσεως
- (δ) Υποβιβασμόν βαθμού ή θέσεως
- (ε) Υποχρεωτικήν αφυπηρέτησιν
- (ζ) Απόλυσιν.

10

43. Εις απάσας τας περιπτώσεις τας εξεταζομένας δυνάμει του Κανονισμού 39 και της παραγράφου (2) του Κανονισμού 41, δέον όπως τηρώνται οι ακόλουθοι κανόνες:

15

(α) Ο υπάλληλος δέον όπως ειδοποιήται γραπτώς περί των λόγων δι' ους σκοπείται η επιβολή ποινής, ως και περί της σκοπούμενης ποινής.

20

(β) Ο υπάλληλος δικαιούται όπως γνωρίζει πάντα τα γεγονότα της κατ' αυτού υποθέσεως και θα δίδηται εις αυτόν πάσα ευκαιρία υπερασπίσεως εαυτού και αποδείξεως της αθωότητός του.

25

(γ) Ο υπάλληλος δικαιούται όπως παρευρίσκηται κατά τη διάρκεια της εξετάσεως της υποθέσεώς του και, εάν εξετάζονται μάρτυρες, να θέτη εις αυτούς ερωτήσεις.

30

(δ) Έγγραφοι μαρτυρίαί δεν θα χρησιμοποιώνται εναντίον του υπαλλήλου, εκτός εάν προηγουμένως παραχωρηθεί εις αυτόν αντίγραφον ή η ευκαιρία να γνωρίση το περιεχόμενο των τοιούτων μαρτυριών”.

35

Υποβάλλεται ότι, εφόσον ο Κανονισμός 43 προνοεί πως σε όλες τις περιπτώσεις που εξετάζονται βάσει του Κανονισμού 39, ο υπάλληλος δικαιούται να παρευρίσκηται κατά την διάρκεια της εξέτασης της υπόθεσης για να θέτει ερωτήσεις στους μάρτυρες, το δικαίωμα αυτό δεν μπορούσε να αφαιρεθεί από τον εφεσείοντα. Η απάντηση στο επιχείρημα αυτό της δικηγόρου της Δημοκρατίας είναι πως οι πιο πάνω Κανονισμοί με σαφήνεια προνοούν δύο στάδια της διαδικασίας. Το πρώτο στάδιο, που

40

προβλέπεται στον Κανονισμό 39(2), είναι η έρευνα που γίνεται από την τριμελή Επιτροπή για να διαπιστωθεί αν διαπράχθηκε αδίκημα από τον υπάλληλο. Η έκθεση της Επιτροπής αποστέλλεται μετά στον Διοικητική της Τράπεζας ο οποίος σε συμβούλιο με την Επιτροπή Προσωπικού προχωρεί στην πειθαρχική διαδικασία βάσει του Κανονισμού 39(3). Είναι δε στο τελευταίο στάδιο που ο υπάλληλος δικαιούται να παραστεί και να υποβάλει ερωτήσεις στους μάρτυρες. Αυτή η διαδικασία ακολουθήθηκε, και πολύ ορθά, στην υπό κρίση υπόθεση.

5

10

Συμφωνούμε απόλυτα με τη θέση της δικηγόρου της Δημοκρατίας η οποία δίδει ορθή ερμηνεία στις πρόνοιες των Κανονισμών. Ο Κανονισμός 39(2) προνοεί για την προκαταρκτική έρευνα από τριμελή επιτροπή, η οποία παίρνει γραπτές καταθέσεις από διάφορα πρόσωπα από το περιεχόμενο των οποίων αποφασίζει κατά πόσο στοιχειοθετείται πειθαρχικό αδίκημα εναντίον του υπαλλήλου και στη συνέχεια προωθεί το πόρισμά της προς τον Διοικητή ο οποίος, μαζί με το Συμβούλιο της Επιτροπής Προσωπικού βάσει του Κανονισμού 39(3), εξετάζουν σε ακροαματική διαδικασία την κατηγορία στην οποία κλήθηκε να απαντήσει ο υπάλληλος. Είναι λοιπόν, σ' αυτό το στάδιο που διεξάγεται η διαδικασία της πειθαρχικής δίωξης με την κατάθεση των μαρτύρων και την προσαγωγή οποιουδήποτε αποδεικτικού υλικού, οπότε ο υπάλληλος δικαιούται να παραστεί και να υποβάλει ερωτήσεις στους μάρτυρες και να παρουσιάσει τη δική του υπόθεση. Η παράγραφος 3 του Κανονισμού 39, και ο Κανονισμός 43 παραπέμπουν ο ένας στον άλλο. Ο Κανονισμός 39(3) δηλαδή παραπέμπει στον Κανονισμό 43, ο οποίος επαναπέμπει στον 39.

15

20

25

30

Άλλο επιχείρημα του δικηγόρου του εφεσεϊόντα είναι πως παραβιάστηκαν οι Κανόνες της φυσικής δικαιοσύνης γιατί τα τρία μέλη της Επιτροπής Έρευνας ήσαν τα ίδια που προέβηκαν στην προηγούμενη έρευνα εναντίον του εφεσεϊόντος, η οποία και ακυρώθηκε με απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου, κάτω από τις συνθήκες που αναφερόμαστε πιο πάνω. Προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι τα πρόσωπα αυτά ήταν προκατειλημμένα εναντίον του εφεσεϊόντος, εφόσον στην πρώτη έρευνα κατέληξαν στο συμπέρασμα πως ήταν ένοχος των κατηγοριών, για τις οποίες και διορίστηκαν για δεύτερη φορά να εξετάσουν εις βάρος του.

35

40

5 Η θέση αυτή κατά τη γνώμη μας δεν είναι ορθή, γιατί η τρι-
μελής Επιτροπή Έρευνας δεν είναι το σώμα που εξεδίκασε την
υπόθεση εις βάρος του εφεσεϊόντος, δηλαδή ο Διοικητής σε
συμβούλιο με την Επιτροπή Προσωπικού. Η Επιτροπή Έρευ-
νας όπως εξηγούμε στα προηγούμενα, συγκέντρωσε απλώς το
αποδεικτικό υλικό το οποίο και παρέπεμψε στον Διοικητή μαζί
με το πόρισμά της.

10 Το επόμενο νομικό ζήτημα αφορά την εισήγηση του δικηγό-
ρου του εφεσεϊόντος πως οι Κανονισμοί του 1983 δεν μπορούν
να εφαρμοστούν ανάδρομικά για να εκδικαστεί αδίκημα που
διαπράχθηκε το 1977. Πάνω στο σημείο αυτό απάντησαν η
δικηγόρος της Δημοκρατίας κα. Κουρσουμπά και ο Γενικός
15 Εισαγγελέας. Η εισήγησή τους, που είναι ορθή γιατί βασίζεται
στην πάγια νομολογία είναι πως ο κανόνας της αναδρομικό-
τητας Πειθαρχικών Κανονισμών δεν ισχύει στις πειθαρχικές
διώξεις κατά τον τρόπο που ισχύει στο Ποινικό Δίκαιο για τις
Ποινικές Διώξεις. Τούτο έχει αποφασιστεί στην υπόθεση
Λεύκος Γεωργιάδης ν. Δημοκρατίας (1969) 3 Α.Α.Δ. 496.

20 Η νομική θέση ότι η αρχή *nullum delictum sine lege*, που
περιέχεται στο άρθρο 12 παραγρ. 1 του Συντάγματός μας δεν
εφαρμόζεται στην πειθαρχική διαδικασία, εδράζεται στην εγγε-
νώς διαφορετική φύση του ποινικού αδικήματος από το πει-
25 θαρχικό. Στην πρώτη περίπτωση το Ποινικό Δίκαιο καθορίζει
συγκεκριμένες πράξεις ή παραλείψεις που αποτελούν έγκλημα
ή αδίκημα έναντι του συνόλου της κοινωνίας, ενώ τα πειθαρχι-
κά αδικήματα προβλέπουν, πολλές φορές σε γενικές γραμμές,
το είδος της συμπεριφοράς που όταν επιδεικνεί από τον υπάλ-
30 ληλο θα αποτελούσε διασάλευση της σχέσης του με τον εργο-
δότη.

35 Στη κρινόμενη υπόθεση ο εφεσεϊών απουσίαζε αδικαιολό-
γητα από την εργασία του από 6.6.77 μέχρι 19.5.78. Όταν
έγινε η εξεταζόμενη πειθαρχική δίωξη εναντίον του, ίσχυαν οι
Κανονισμοί του 1983. Η αδικαιολόγητη δε απουσία από το
καθήκον ήταν αδίκημα και πριν από τη θέσπιση των
Κανονισμών αυτών. Βάσει επομένως των γεγονότων αυτών,
40 ούτε ο ισχυρισμός της αναδρομικότητας των κανονισμών δεν
μπορεί να ευσταθήσει.

Παρά την ευθυγράμμιση της νομολογίας, όπως έχει καθορι-

στεί στην υπόθεση *Δημοκρατία ν. Μόζορα* (1970) Α.Α.Δ. σελ. 210, ότι δηλαδή το Διοικητικό Δικαστήριο δεν ελέγχει την αυστηρότητα ποινής που επιβλήθηκε από διοικητικό όργανο, εντούτοις ο δικηγόρος του εφεσεϊόντος υπέβαλε ότι η ποινή της απόλυσης που επιβλήθηκε σε αυτόν αποτελεί υπέρβαση της εξουσίας του Διοικητή της Κεντρικής Τράπεζας, που ενήργησε σύμφωνα με την γνωμοδότηση της Επιτροπής Προσωπικού. Απλή απάντηση στην εισήγηση αυτή δίδεται στην τελευταία απόφαση της Ολομέλειας: *Φώτης Παπαφώτης ν. της Δημοκρατίας* (1989) 3 Α.Α.Δ. 1302, όπου, όταν κλήθηκε το Δικαστήριο να επανεξετάσει τη νομολογία, όπως καθορίστηκε στην υπόθεση *Μόζορα*, αποφάνθηκε πως δεν υπάρχει κανένας λόγος να παρεκκλίνει από αυτήν, εφόσον μάλιστα επαναλήφθηκε και μετά την υπόθεση *Μόζορα* στην υπόθεση *Δημοκρατίας ν. Α. Γεωργιάδη* (1972) 3 Α.Α.Δ. 594.

Θα λέγαμε, εκ περισσού βέβαια, πως εν όψει της αδικαιολόγητης απουσίας του εφεσεϊόντος για 11 ολόκληρους μήνες από την εργασία του, η ποινή που του επιβλήθηκε ήταν όχι μόνο η αρμόζουσα, αλλά δεν μπορούσε να ήταν άλλη.

Για τον ισχυρισμό της ανεπάρκειας της αιτιολογίας θα πούμε μόνο δύο λόγια. Είναι παντελώς αβάσιμος. Εναντίον του εφεσεϊόντος ξεκίνησε μια πειθαρχική διαδικασία η οποία ακολούθησε αυστηρά τους Κανονισμούς που προνοούν γι' αυτή. Ο εφεσεϊών αντιπροσωπεύτηκε σ' αυτή από δικηγόρο, ο οποίος παρουσίασε την υπόθεσή του και στο τέλος της οποίας ο Διοικητής, σε συμβούλιο με την αρμόδια Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα πως αποδείχτηκε η υπόθεση εναντίον του και του επιβλήθηκε η ποινή της απόλυσης. Ο φάκελος της υπόθεσης είναι ενώπιό μας και μαζί με τη γραπτή απόφαση του διοικητικού οργάνου αποτελεί πλήρη αιτιολόγησή της.

Προχωρούμε τώρα να εξετάσουμε το (α) ζήτημα. Ο δικηγόρος του εφεσεϊόντος υπέβαλε ότι το άρθρο 2 του περί Κεντρικής Τράπεζης της Κύπρου (Τροποποιητικός) Νόμος του 1979, (10/79), είναι αντισυνταγματικό γιατί με το άρθρο αυτό τροποποιείται η παράγραφος (β) του εδαφίου 2 του άρθρου 13 του βασικού Νόμου, 48/63, με την αντικατάσταση της φράσης "Υπουργικό Συμβούλιο" με τη λέξη "Υπουργός". Αυτή η τροποποίηση, συνεχίζει η εισήγηση του δικηγόρου του εφεσεϊόντος, παραβιάζει τις διατάξεις του άρθρου 54(ζ) του Συντάγματος

που προνοεί πως το Υπουργικό Συμβούλιο έχει την αποκλειστική εξουσία για την έκδοση κανονιστικών και εκτελεστικών των νόμων διαταγμάτων, βάσει της γνωστής αρχής του delegated legislation - νομοθέτημα κατ' εξουσιοδότηση. Οι επίδικοι Κανονισμοί έγιναν βάσει του άρθρου 2 του Νόμου 10/79.

Το επιχείρημα αυτό, μαζί με άλλα, πρόβαλε ο αιτητής και ενώπιον του πρωτόδικου δικαστή, ο οποίος όμως το απέρριψε αποδεχόμενος τη θέση της δικηγόρου της Δημοκρατίας ότι η βουλή δικαιούται να αναθέσει την έκδοση κανονιστικών και εκτελεστικών διαταγμάτων σε Υπουργό, βάσει του άρθρου 58 του Συντάγματος. Το Δικαστήριο δέχτηκε πως παρότι το Άρθρο 58 δεν δίνει τέτοια ρητή εξουσία στον Υπουργό, εντούτοις οι εξουσίες που απαριθμούνται σ' αυτό δεν είναι εξαντλητικές αλλά περιεκτικές και ως εκ τούτου το Νομοθετικό Σώμα μπορεί να αναθέσει στον Υπουργό την έκδοση κανονιστικών και εκτελεστικών διαταγμάτων με εξουσιοδότηση νόμου που θεσπίζει.

Επειδή το θέμα που εγείρεται είναι σοβαρό, εφόσον άπτεται της δικαιοδοσίας των φορέων της εξουσίας της Πολιτείας βάσει του Συντάγματος, ο Γενικός Εισαγγελέας παρουσιάστηκε ενώπιόν μας και υποστήριξε τη θέση που ανέπτυξε η δικηγόρος της Δημοκρατίας, προσθέτοντας και τα ακόλουθα: Η ίδρυση της Κεντρικής Τράπεζας βασιίζεται στο άρθρο 121 του Συντάγματος. Το άρθρο 118 παραγρ. 2 προνοεί τα εξής:

“Ο διοικητής της Εκδοτικής Τραπέζης της Δημοκρατίας προΐσταται της Εκδοτικής Τραπέζης και ο υποδιοικητής έπεται αυτώ. Η Τράπεζα αυτή δεν υπάγεται εις οιονδήποτε υπουργείον”.

Ενώ το άρθρο 119(2) έχει ως ακολούθως:

“Ο διοικητής της Εκδοτικής Τραπέζης της Δημοκρατίας βοηθούμενος υπό του υποδιοικητού ασκεί πάσαν ετέραν εξουσίαν και εκτελεί παν καθήκον ή υπηρεσία καθοριζομένη ή ανατιθεμένην αυτώ διά νόμου”.

Η παράγραφος 4 του ίδιου άρθρου προβλέπει:

“4. Ο διοικητής, βοηθούμενος υπό του υποδιοικητού εκτελεί καθ' όσον αφορά εις την οικονομικήν πολιτικήν ήτις

ανάγεται εις την αρμοδιότητα αυτού, τας σχετικές αποφάσεις του Υπουργικού Συμβουλίου και εφαρμόζει τας διατάξεις οιοδήποτε νόμου. Ως προς τον τρόπον εφαρμογής της τιαούτης πολιτικής συμβουλευέται τον υπουργόν των οικονομικών και συμμορφούται προς τας υποδείξεις αυτού".

5

Η Κεντρική Τράπεζα, που έχει ονομαστεί έτσι βάσει του άρθρου 121 του Συντάγματος, επομένως, συνεχίζει η εισήγηση του κ. Τριανταφυλλίδη, όπως ρητά προβλέπεται στο Σύνταγμα δεν υπάγεται σε οποιαδήποτε Υπουργείο ή στο Υπουργικό Συμβούλιο. Η Βουλή των Αντιπροσώπων που ασκεί τη νομοθετική εξουσία βάσει του άρθρου 61 του Συντάγματος είχε απόλυτο δικαίωμα να εξουσιοδοτήσει με νόμο αυτά που προβλέπονται στο επίδικο άρθρο 2, του περί Κεντρικής Τραπέζης (Τροποποιητικός) Νόμος, 10/79.

10

15

Ο δικηγόρος του εφεσείοντος υποστήριξε πως οι διατάξεις του άρθρου 54 του Συντάγματος είναι περιοριστικές. Αυτό δε αποδεικνύεται από το ίδιο το λεκτικό του άρθρου 58, η παράγραφος 2 του οποίου αρχίζει ως εξής:

20

“Εξαιρουμένης της εκτελεστικής εξουσίας της υπό των άρθρων 47, 48 και 49 ρητώς διαφυλασσομένης υπέρ του Προέδρου και του Αντιπροέδρου της Δημοκρατίας”

25

Η φράση, είτε ο δικηγόρος του αιτητή, “εξαιρουμένης της εκτελεστικής εξουσίας...”, χρησιμοποιείται για να διαφυλαχτεί ρητά η εξουσία που παρέχεται στο Υπουργικό Συμβούλιο με το άρθρο 54 του Συντάγματος. Το Νομοθετικό Σώμα, συνεχίζει η εισήγηση του δικηγόρου του εφεσείοντος, δεν μπορούσε να αναθέσει σε Υπουργό την έκδοση κανονιστικών διαταγμάτων γιατί αυτό θα παραβίαζε τις πρόνοιες του άρθρου 54 του Συντάγματος. Προχωρώντας το επιχείρημά του ο κ. Παντελίδης, υποστήριξε πως αν αυτό γινόταν δεκτό, τότε η Βουλή θα μπορούε να αφαιρεί από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας την άσκηση του δικαιώματος της ανατομής και αρνησικυρίας που έχει βάσει του άρθρου 57 του Συντάγματος πάνω στις αποφάσεις του Υπουργικού Συμβουλίου ως συλλογικού οργάνου και όχι των υπουργών ξεχωριστά.

30

35

40

Είμαστε της γνώμης πως η εισήγηση του Γενικού Εισαγγελέα είναι ορθή για τους εξής λόγους:

Είναι νομικά παραδεκτό και νομολογιακά θεμελιωμένο πως το Νομοθετικό Σώμα μπορεί να εξουσιοδοτεί άλλα όργανα της Πολιτείας να εκδίδουν κανονιστικά και εκτελεστικά διατάγματα για την εφαρμογή των νόμων που ψηφίζει το ίδιο

5 - Delegated Legislation - Αυτό αναφέρεται με σαφήνεια στην υπόθεση *Αστυνομίας ν. Χόνδρου κ.α* Α.Α.Σ.Δ. (1962) Τόμος 3, σελ. 82, όπου στη σελίδα 85 αναφέρονται τα εξής:

10 “There is nothing in our Constitution to prevent the House of Representatives from delegating its power to legislate to other organs in the Republic in accordance with the accepted principles of Constitutional Law and the doctrine of “delegated legislation” and, in fact, express provision is made in

15 paragraph (g) of Article 54 of the Constitution empowering the Council of Ministers to make “any order or regulation for the carrying into effect of any law as provided by such law”. It should be observed that the inclusion of the making of delegated legislation by the Council of Ministers under the terminology of “executive power” in the said Article 54

20 cannot be taken as having intended to change the essential nature of such function because the aforesaid expression in Article 54 has merely been used as a comprehensive description of the powers exercised by the Council of Ministers which is an executive organ.

25 Η αρχή αυτή επαναλήφθηκε στην Αναφορά του Προέδρου της Δημοκρατίας, *Πρόεδρος της Δημοκρατίας ν. Βουλής των Αντιπροσώπων* (1986) 3 Α.Α.Δ. 1168, όπου ελέγχθη ότι η εξουσία του Υπουργικού Συμβουλίου για την έκδοση κανονιστικών

30 διαταγμάτων βάσει του άρθρου 54(ζ) του Συντάγματος δεν αποτελεί αυτόνομη νομοθετική εξουσία αλλά δευτερογενή, βάσει της ρητής εξουσιοδότησης που έδωσε σε αυτό η Βουλή των Αντιπροσώπων.

35 Είναι γεγονός πως τόσο στην υπόθεση της Αναφοράς όσο και στην υπόθεση *Χόνδρου* η εξουσιοδότηση για την έκδοση κανονιστικών διαταγμάτων βάσει του εξεταζόμενου στις υποθέσεις Νόμου, δόθηκε στο Υπουργικό Συμβούλιο. Έχουμε όμως τη γνώμη πως το άρθρο 54(ζ) του Συντάγματος δίδει μεν

40 την εξουσία στο Υπουργικό Συμβούλιο για την έκδοση κανονιστικών και εκτελεστικών διαταγμάτων, αλλά το άρθρο αυτό δεν περιορίζει καθόλου τη γενική εξουσία της Βουλής των

Αντιπροσώπων, όπως προβλέπεται στο άρθρο 61 του Συντάγματος να ασκεί δηλαδή νομοθετική εξουσία “εν παντί θέματι εξαιρέσει των θεμάτων εκείνων, άτινα ρητώς υπάγονται κατά το Σύνταγμα εις τας Κοινωνικάς Συνελεύσεις”.

5

Η Βουλή επομένως μπορεί να εξουσιοδοτεί την έκδοση κανονιστικών και εκτελεστικών διαταγμάτων για την εφαρμογή Νόμου που η ίδια ψηφίζει σε οποιοδήποτε όργανο της Δημοκρατίας το οποίο ασκεί εκτελεστική εξουσία. Η εντύπωσή μας είναι πως η παράγραφος (ζ) του άρθρου 54, εφαρμόζεται στις περιπτώσεις όπου ένας νόμος εξουσιοδοτεί μεν την έκδοση κανονιστικών και εκτελεστικών διαταγμάτων αλλά δεν αναφέρεται σ’ αυτόν το όργανο που θα τα εκδώσει. Το Υπουργικό Συμβούλιο έχει τότε την εξουσία εκδόσεώς τους, βάσει του προαναφερθέντος άρθρου. Όταν όμως η Βουλή ορίσει στο νόμο το όργανο που θα εκδώσει τα κανονιστικά και εκτελεστικά διατάγματα, τότε το όργανο αυτό κατ’ εξουσιοδότηση του Νομοθετικού Σώματος δικαιούται κα οφείλει να τα εκδώσει.

10

15

Αναφορικά με το επιχείρημα του δικηγόρου του εφεσείοντος ότι με τον τρόπο αυτό αφαιρείται η εξουσία της αναπομπής και αρνησικυρίας του Προέδρου πάνω στις “αποφάσεις” του Υπουργικού Συμβουλίου, δίχως να επιλαμβανόμαστε του ζητήματος τελεσίδικα γιατί δεν έχει συζητηθεί σε βάθος, δυνατό να ειπωθεί ότι οι “αποφάσεις” του Υπουργικού Συμβουλίου που προβλέπονται στα άρθρα 50 και 57 του Συντάγματος δεν περιλαμβάνουν την κατ’ εξουσιοδότηση από τη Βουλή έκδοση κανονιστικών και εκτελεστικών διαταγμάτων. Εν πάση περιπτώσει ο Πρόεδρος έχει το δικαίωμα, βάσει του άρθρου 140 του Συντάγματος του προληπτικού μέτρου της Αναφοράς νόμου, που θεωρεί αντισυνταγματικό για γνωμοδότηση από το Ανώτατο Δικαστήριο.

20

25

30

Η εξουσία της ίδιας της Βουλής των Αντιπροσώπων παραμένει ανέπαφη γιατί έχει τον απόλυτο έλεγχο πάνω στα νομοθετήματα που θεσπίζει. Μπορεί δηλαδή ανά πάσα στιγμή και όποτε το κρίνει αναγκαίο να τροποποιήσει ή ακυρώσει τη διάταξη που αφορά στην κατ’ εξουσιοδότηση νομοθεσία. Ευρεία αναφορά στο ζήτημα αυτό γίνεται στην υπόθεση *Cobb & Co. Ltd and Others v. Kropp* [1966] 2 All E.R. 913. Πέρα όμως απ’ αυτό και η ίδια η Βουλή με βάση τις πρόνοιες του Περί Καταθέσεως εις την Βουλή των Αντιπροσώπων Κανονισμών

35

40

Εκδιδομένων κατ' εξουσιοδότηση νόμου, 51/85, διατηρεί το δικαίωμα να τροποποιήσει ή ακυρώσει τους Κανονισμούς, που δέον να κατατεθούν ενώπιόν της. Αν όμως δεν κάμει οποι-
5 αδήποτε τροποποίηση σε αυτούς σε διάστημα 30 ημερών θεω-
ρείται ότι τους έχει εγκρίνει.

Το επίδικο άρθρο του Νόμου εξουσιοδοτεί το Συμβούλιο της Τράπεζας, με την σύσταση του Διοικητή και την έγκριση του Υπουργού, να εκδίδει κανονισμούς που να διέπουν την
10 εσωτερική οργάνωση της Τράπεζας, τους όρους υπηρεσίας των αξιωματούχων και υπαλλήλων της, να ρυθμίζει τις εξουσίες και καθήκοντά τους και την άσκηση πάνω σε αυτούς πειθαρχι-
κού ελέγχου. Η εξουσιοδότηση αυτή αρύεται όχι μόνο από το άρθρο 61 του Συντάγματος αλλά συνάδει και με το άρθρο 119,
15 παράγραφοι 2, 3 και 4.

Μπορεί να προβληθεί ο ισχυρισμός ότι εφόσον η Τράπεζα, βάσει του άρθρου 118 παράγραφος 2 του Συντάγματος δεν υπά-
20 γεται σε οποιοδήποτε Υπουργείο, το επίδικο άρθρο του Νόμου 10/79 προσκρούει στο άρθρο αυτό. Αυτό όμως δεν θα ήταν ορθό γιατί κατά την γνώμη μας με τη φράση "η Τράπεζα αυτή δεν υπάγεται εις οιονδήποτε υπουργείον" που απαντάται στην παραπάνω διάταξη εννοείται ή οργανική και διοικητική υπα-
25 γωγή. Η αντικατάσταση δε στο επίδικο άρθρο του "Υπουργικού Συμβουλίου" με τον "Υπουργό", εκτός του ότι μπορούσε να γίνει από τη Βουλή των Αντιπροσώπων βάσει των όσων ανα-
φέρονται πιο πάνω, βρίσκεται και σε συμφωνία με την παρά-
30 γραφο 4 του άρθρου 119, που παρατίθεται πιο πάνω. Ο Υπουργός Οικονομικών είναι το πλησιέστερα πιο αρμόδιο όργανο σε σχέση με την Κεντρική Τράπεζα και ως μέλος της κυβέρνησης - του ανώτερου φορέα από τον οποίο εκπορεύεται η εκτελεστική εξουσία - ο νόμος θέλει να εγκρίνει τους επίδι-
35 κους κανονισμούς που κατ' εξουσιοδότηση του (νόμου) εκδίδο-
νται. Η έφεση επομένως απορρίπτεται, η επίδικη απόφαση επι-
κυρώνεται. Δε γίνεται οποιαδήποτε διαταγή για έξοδα.

Η έφεση απορρίπτεται. Ουδεμία διαταγή για έξοδα.